

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Poesiens Oprindelse

Citation: Baggesen, Jens: "Eventyr og Fortællinger. - 1889", i Baggesen, Jens: *Eventyr og Fortællinger. - 1889*, 1889-1903, s. 33. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen01val-shoot-idm139893714976512/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Eventyr og Fortællinger. - 1889

Ved Foden af et Bierg, hvis Top til Himlen naaer,
 Det store Kar i lave Slette staaer,
 Den Drif, som fylder det, kan deri ligner Mød,
 At den for hjem, som drifter den, er jød,
 For Kaffen er den smudsig, fort og vandet —
 Kort: saa modbydelig, at den, som fik
 Kun mindste Dryp af den modsatte Drif,
 Ei nævne kan, hvormed dens Gift er blandet;
 I Taagen, som uddunster af dens Værme,
 Sees daglig Millioner Gæster søerne.

Men høit paa Fjeldets stjernefrontrø Top,
 Hvor kan Natur og Kunst med Flid kan klavre op,
 Staaer i et lille Kar den ægte Digter-Mød,
 Klar, reen som Æther, ikke alt for jød;
 En liflig vægtsom Duft den rundt omkring sig spreder,
 Som staber Mød i unge Krigsmænds Bryst,
 Og Dyd i Pigenes Barn, og allevegne Lyst,
 Reen ubesmittet Lyst, som Visdom selv tilstæder.
 Men lang og steil og tornesuld og haard
 Er Veien til den høie, lyse Throne,
 Hvorpaa dens glimrende Erobrer staaer,
 Og famler efter Erighedens Krone.
 Magtet Lamper glimre hist og her,
 For Vandrerens paa rette Vej at lede,
 Saa kommer han dog tidt en Klippekant for nær,
 Og, bumps, saa ligger han igjen dernede;
 Hist strækker ham den lange Vej, som bringer
 Ham til en nye, naar reent han troer den endt,
 Hist Synet af hans Formands knuste Dinger,
 Og hist og her en hordløs Kæmpefæt.

Uf eet af disse Poetsens Kar
 Har alle de Poeter, fiære Kæser,
 Som ere til, som komme, og som var,

Øst Godt og Øndt, Moraler og Fadæser;
Eent drak af dette, een af hint,
Og een og anden af dem begge to,
Udførlige drak saare fint,
Og somme drak prestisimo.

See Grunden her til Forfælt paa Poeter,
Hvi sande store sees saa sjelden som Cometer,
Mens sande stettes Navn er altid Legio;
Tht til det store Kar kan alle komme,
Som veed paa een og anden Viis
At trodse Folks, Fornuftis og Smagens Domme
Og frue Kritikens Riis.
Af dette Kar har for og bag i Tiden
Bestandig druffet Millioner Mænd,
Hvis Navne, Værker frøb for længe siden
Ind i det Mul, som fødte dem, igjen;
Og Musen gyser ved dem Dag fra Dag at stue
Formeerd' i en rædsom Proportion
Det skælvende Parnas med Undergang at true,
Hver stormende dertil paa sin Façon.

Saa, men des større, ser man deres Navne,
Som drak og driffer af det ægte Kar,
Som naae det store Maal, fornøiende at gavne;
Men iblandt dem, som deraf druffet har
Fra første Gang til nu, drak ingen meer
End Evighedens straalende Homer;
Ham fulgte Grækenlands og Latiums de store,
Udødelige Mænd, hvis Værker nytte, moere,
Hvis Læsning drager fleer i samme Fied
Paa Veien til den lyse Evighed.

Ei Musen vil i kronologisk Orden
Opragne hver, som drak deraf, især,
Hvis ærefulde Navnes lyse Hær